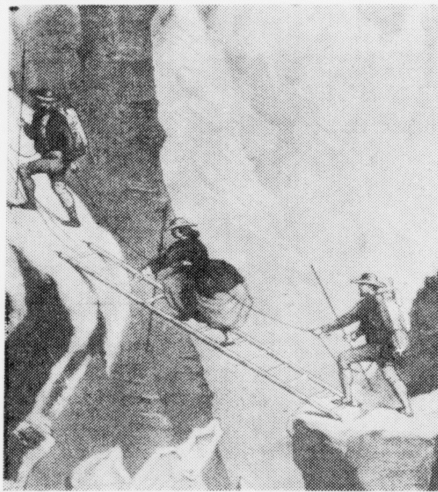

Bert teir fermastu koma leiðina fram

Víst hava feroyingar verið djarvir og fermir í björgum og mangan gjørt roysnisbrögð: men veruliga rökka tey ofta stutt aftur ímóti, hvat fjalla-klúgvarar aðrastaðni avrika — bæði í vanligum fjøllum og kavafjöllini draga so at sær, at har verða árliga roynd slík av-reksverk av monnum, at bert teir fermastu koma leiðina fram, meðan aðrir heldur ikki vinna leiðina omanafur — á lívi.

Ítróttin at klúgva í fjøllum er hættislig, men bjóðar eisini frískleika og menning av dirvi og framskygni, tá tey stóru stigini skulu takast.

Einki má bila, hitt minsta mistakið kann forkoma ikki bara einum, men oftast fleiri, ið noyðast at vera við, tá vanda miklastu klettur, enni og brattar skriður skulu takast. Berst einum á, eru oftast allir í vanda, men hinvegin kann við hvørt hin eini eisini verða bjargingin.

HAVNAR SJÓNLEIKARFELAG ENDAR LEIKARIÐ 1967-68

Við óføra væl umtóktu skemti-leikinum »At tæna tveimum« eftir Carlo Goldoni endar Havnar Sjónleikarfelag leikskrá sína fyri 1967-68. Hóast undirtøkan framvegis er góð, og leikurin týskvöldið varð framfórdur fyri 12. ferð, er avgjørt, at hava seinastu sýningina leygarkvöldið komandi hin 18. maí.

Ja, tíverri, tungt er hjá arbeiðsfólkinum, tí arbeiðsmaðurin er oftast hann ið eigur lærlingin, og av tí lítlu løn hann sjálvur hevur, er hann noyðdur at gjalda tað ið írestar fyri at lærlingurin ikki skal noyðast nakin til arbeiðis.

Dimmalætting fyri 11. maí 68, hevði grein um hesi víður-skifti, leiðaran, sum hon kalladi »Útilbørligt«. Og sjálvandi gav eg Dimmu rætt í at seta orðið »utilbørligt« í samband við lærlingalónina. Men tá eg hevði lisið greinina skilti eg at júst tað er »utilbørligt« sum ikki er »utilbørligt«, at læru-meistarinn eigur at gjalda lærlingi hampuliga løn. Jú, hetta er skilaleyst, (orðið hevur helst nakað sama týðning sum hitt danska). Og tað var eisini skilaleyst at enda greinina við hesum spurningi og uppskoti: *Hvis der virkelig skulle være udflydssstillende tilstande for lærlinges uddannelse her i landet, må i første række lagtinget selv være nærmest til at tage sig af dem.* Hvat kunnu vit annað hugsa okkum av teimum ið pynta seg við orðinum: *borgarlig*. Hvi ikki eisini skjóta upp at lögtingið skal gjalda arbeiðsmanninum løn istaðin fyri at lata arbeiðsgevaran gjalda?

Orðið hjá Dimmu er gott, um tað verður nýtt í røttum sambandi. Eg fari at nýta tað í samband við teir, ið kunnu dansa á rósum og ikki kenna arbeiðsmansins byrði, teimum ið ikki hava fyri neyðini at venda hvørjum oyrá, tó at teir kortini ikki ivast í at gera tað tá talan er um arbeiðsmannin. Tað er skilaleyst at teir skulu virða arbeiðssætina so lítið, at teir heldur lata hetta fólk fara í verkfalli, enn at lata eygini upp og siggja veruleikan sum hann er. Landið er fyri missi, teir eru fyri missi og arbeiðsstetturin er fyri missi. Alt er av ávum arbeiðaranna fara teir at siga, men tá gloyma teir at arbeiðsfólkið eisini vil liva sum fólk. Tí er verkfallið í dag einki annað enn ein roynd hjá arbeiðsstettinum at sleppa undan at doyggja. Hon livir ikki av tí hon fer, hon livir heldur ikki av einum verkfalli — men tá hon mátti velja millum hesar lutir — tá var einki í at velja.

Hitt borgarliga fólk, tænastumenn og arbeiðsgevarar hugsa ikki um arbeiðsfólkið ella handverkarar, uttan tá tað er til egið gagn. Hava vit tá orsök til at hugsa um annað enn okkum sjálvar? Hvi skal tá verkfallið gerast við ymiskum undantøkum? Lat verkfallið umfata øll økir og verða heildar verkfall!

Lat teir kenna at trælatiðin er farin. Nú hevur arbeiðsstettin *eisini* rætt til at fáa endarnar at rökka saman. h—.

Tjekkiskir javnaðarflokkurin leggur nú í vaðið

Tjekkiskir javnaðarflokkurin hevur havt eina ringa lagna, síðan kommunistarnir tóku ræðið í 1948. Men nú skifti kom í tjekkiska stýrið hevur flokkurin lagt seg eftir at økja um limatal sitt, sum nú er 11.500, fyri áhenda hátt at royna at tryggja tað nýggja skiftið á politiska ókinum.

Aftanfyrri flokksins krav um eina betri støðu í landinum aftaná 20 ára kommunistiskt trýst, liggur tað at Novotny mátti vikja fyri Dubceks.

Málagn javnaðarmanna »Svobodne Slovo« skrivur, at flokkurin nú stendur fyri at taka sær av áhugamálum hjá teimum borgarum, sum ideologiskt standa millum kommunistar og katolikkar.

Um meirilutun av tí ikki-kommunistiska almenninginum heldur áfram at standa uttanfyri flokkarnar, verður forfattingurin framfórt at vikna fyri tryggjan av demokratiskum lívi í Tjekkosllovakínum — skrivur »Svobodne Slovo« í einum leiðara.

Tjekkiskir javnaðarflokkurin hevur slept hin upprunliga klassakampin og sær nú samfelagið sum ein felagsskap av frælsugsandi menniskjum. Á hesum stóði heldur flokkurin seg hava boð til fólkið, til tann partin, ið ikki heldur seg

at teim liðugt gjørdi ideologiumum, kommunismuni og kapitalismuni.

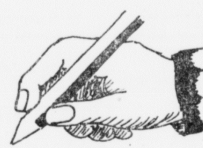
Hetta nýggja framtakið hevur sum fremsta endamál, at vissa sær størri ávirkan í samband við valið til tjóðartingið til heystar. Javnaðarflokkurin hevur í løtuni bert 20 tinglimir í tinginum.

Samstundis hevur flokkurin boðið sær at arbeiða saman við kommunistiska tingleiðaranum Josef Smrkovsky, sum fyrr hevur mælt til samhald í royndunum at gera landið til eina socialistiska, demokratiska og humanistiska tjóð.

RETNING

til greinina um talv í leygardagsblaðnum. Henry Olsen leikti við hvitum og ikki við svartum sum vit sögdu frá.

B
R
Ø
V

TRÆLATIÐIN ER FARIN!

Mangan verður tikið til, at tungt er at fáa endarnar at rökka saman. Ja, tungt man tað vera, og mangur er hann ið má sanna tað. Men í veruleikanum man kortini ikki hóska hjá øllum at siga so. Ein arbeiðsmaður kann við fullum retti, uttan at skammast, nýta orðini, men hann er tann ið vit minst hoyra nýta tey — *Hann* er eisini tann, ið skal bera ta tyngstu byrðina — ikki bert í arbeiðsinum, men — tíverri — eisini lønarliga. *Hann* ger hetta uttan at vit hoyra hann sjálfan tala stórvægis um tað, uttan at rósa sær og uttan at gremja seg, tó at hann í øllum lutum eigur sjálvsagdan rætt at muna ímóti.

Hvor gremur seg tá? Tað er hann, ið allan vinningin hevur hann ið litið og einki hevur at gremja seg um, ið vit hoyra nýta orðini; at tungt er at fáa endarnar at rökka saman. Tað er hann sum heldur seg bera tað størstu byrðina, tó at rygg-

ur hansara ikki kennur byrði og hendurnar ikki arbeiði. Arbeiði hansara kann lýsast við orðunum um dansin á rósum um ein gullkálvin. — Endamálið við lívi hansara er ikki at bota um livikost arbeiðsmansins ella bert lætta honum byrðina eitt sindur. Sjálvsökni er endamálið. Hann dugur ikki at siggja at vit, nú vit skriva 1968, eiga at vera komnir burtur úr trælatiðini. Ella kanska sær hann tað, men blundar bert so mikið, at hann fellur afturur og hevur hana sum glæsilega fyrirmynd í loynivitsku síni. Hvor veit?

Tí megu hesir menn, sum vit tíverri eisini hava ov nógv av í lótinginum, siggja tað sum landaskaða, at arbeiðsfólk okkara eisini vil liva. Teir siggja einki skiveit tá livikostnaðurin verður hækkaður á ein ella annan hátt, sum teir uppfinna, men tá arbeiðsmaðurin krevur 2 krónur meira, tá øra teir seg upp. Heldur einki er gálið tá semingsmenn og aðrir tænastumenn, við ov mikið framanundan, skulu hava meira. Men tá lærlingarnir, ið ikki hava fyri skógvar, (helvt og meira minni enn hini skandinávsku londini), vilja hava ein lítlan bíta, tá hoyrist aftur ósingar-róp teirra — tí nú er ov boði. Tungt er at fáa...